

— Та ти смієш ще варнягати, базікати! Вон з мого дому! щоб і дух твій не пах! Вон зараз до свого Серединського!

Зося побачила що вже не жарту. Їй здалось, що вона чула голос страшного Лемішки. Вона за-
тряслась, як лист, і попінулась назад. Яким одчинив
їй двері; вона ледви живо, бліда, перелякана, виско-
чила з хати на двір.

Другі дами все чули під вікнами й почали пла-
кати, й за себе, й за Зосю. Їм здавалось, що Яким
її вб'є! так він страшно закричав, аж вікна задзве-
ніли; закричав, як звір, як лев, тим страшно, що
довго терпів.

Не довго думавши, Зося звеліла запрягти пару
коней, звеліла покласти скриньки, одежу на віз
і везти, поки що, в місто до знакомого жида, що
держав заїздний двір; а сама з сестрами та з Теодозею
посідали на верхові коні й помчались у Кам'яне, з
певною надією, що Серединський зараз дасть їм
розкішний притулок у себе . . .

Серединський, вернувшись до дому, не застав
уже сгобі жінки, ні сина. На оповідання прислуги,
він одказав: «поїхала та й добре зробила!» Ясь
ходив тепер по хатах веселіший, насвистував якусь
веселу пісню. Він знав, що Гані не жити на світі,
що йому швидко розв'яжуться руки. І вже він
міркував собі, де-б йому тепер шукати красної пари.
Зося йому вже обридла трохи. Він блукав мислею
по сусіднім поміщичим дворам, де були польські
фамилії й багаті, й значні, він перебірав у думці
паннів, та все не простих, та все багатих поміщиц...
Коли се прибіг лакей просити його до князя . . .